ונועל אחד מן האלולין. ולא שיכוין ^{נו} ויוליאנו בעשירי דהא כתיב^{ו)} לא יבקר אלא כמדומה כגון שמנאן רבולין או עומדין ¹⁾ דהשתא א״א לכווני דליהוי אחד

מן האלולין עשירי אבל אם היה מעבירם בפתח תחת השבט לא ידע כיח נפיק מן המצורין עשירי מכנ מט שיש מעפינים בפנהו מהוג שבכם מג . ב ב בריש עשרה ^מ וה"נ אמרינן לקמן רבולין או עומדין הרי אלו מעושרין: ודאב פעורין. דליכא מאומה שנה אלא חמשה: מאי אמרם לנערפו. הרך חמשה

דתשרי לגורן אחר עם אותן שיולדו לאחר

כן באותה שנה עלמה ילטרפו עמהן

בפרום הפסח: לא אפשר משום דוושירי

ודאי אמר רחמנא דיהיה קודש ולא ספק

כבר באותו שנטל מן האלולין דאלול ר״ה: פשיטא. דמן האלולין נוטל דאי מהנהו דאב לא ליהוי עשירי דשמא אלול ר״ה וליכא

משנה שעברה אלא ה' וליכא בהו דין מעשר

ואי מהנהו דמשרי אהנך י" דאב ואלול דילמא משרי ר"ה וליכא נמי דין מעשר

כדלקמן [פ.]: **רבולים.** שכובים: **ונטל עשרה** עשרהיבו. כלומר שלא מנאן אחד שנים

ג׳ אלא י׳ בבת אחת נטל בכל פעם ופעם

ומכל עשרה נטל אחד למעשר אין זה מעשר משום דלריך למנותן כדי שיהא עשירי למנינא קודש: טעמא דרבי יוסי מפרש

בגמ': מן המנוין. מאותן שכבר עברו בפתח תחת השבט אע"פ שאינן עדיין

מעושרין וכגון שמנה וחזר אחד מהן וקפך

לחוך הדיר דהמנויין הויין פטורין במנין הראוי כדמפרש בגמ"י ומשום דאין ידוע איזה

המעושרין. מן המעושרות גופייהו: גבו' יחום. שמתה אמו קודם שנולד והשתא אי

הוה שדו ירקא הוה נפיק נמי יתום דמיפטר

ואע"ג דאיכא יתום דמיחייב כגון שנולד ואח"כ מתה אמו וההוא לא נפיק אלא ע"י

ירקא מ"מ בהא דמעמיד אמותיהן של אלו

מבחוץ ליהוי ליה הכירא ויהיה נזכר דיתום

ילחות לאו בני עשורי נינהו: עריפה אינה

עוברם. כגון שנשברו רגליה מן הארכובה

ולמעלה ולא מצי למיזל: ה"ג יכול היו לו מאה וכו': בשםי סרומוס. ואע"ג דלא

כתיב האי קרא דתרומתכם אלא בתרומת מעשר נפקא לן דמיירי בתרומה גדולה

מדכתיב כדגן מן הגורן?) כלומר כתרומה

גדולה שנוטל ישראל מגרנו והשתא איתקש

תרומת מעשר לתרומה גדולה להאי מילתא דמה תרומה גדולה וכו':

דמשרי פטורים מחי חמרת. לחצטרופי הגך

דמשרי לגורן אחד דשמא משרי ר"ה ונלטרפו הנך דאב ואלול והני דמשרי יממין עד שיולדו טלאים בשנה זו וילטרפו עמהם הא לא אמרינן

דעשירי ודאי אמר רחמנא לא עשירי ספק.

יעשיני ייזוף אותו ינותנות נו עשיני ספק. ואם יכניסם לדיר עוד וגם טלאים העתידים לבא שמא יצא אחד מאלו בעשירי וה"ל

ולפני עשרה. כמ שום מנקי של עשרה והי : קפץ אחד מן המנויין. ("מ) ומאותן "ין שילאו מפרש בגמי: ר' יוסי אומר מעשר. הי: קפץ אחד מן המנייין. ("מי) ומאותן "ין שילאו חוץ לפתח ונטל עשירי ונפערו הטי וקפץ אחד מן הטי לחוף הדיר כל אותן שבדיר פטורים אם אינו ניכר איזה הוא דשמא ילא ב"י והוא אינו ראוי לכך שכבר נפטר: מן המעושרים. מן המעשריים שכבר קדשו קפץ א" מהן לחוך הדיר הוו כולהו

שטורים שם סינו ניכר חיזה הוח דשתח ילא ביי והוח חינו לחוי לכך שכבר נפטר: מן המעושרים. מן המעשריים שכבר קדשו קפץ ח' מהן למוך הדיר הוו כולהו ספק מעשר וירעו עד שיסתחצו דכל זמן שהם חמימים אסור לשחוט קדשים בחוץ: גב' ונישדי להו ירקח. ירק עשב ימיל להח דחוד וייאי אחריי ידיה

ספק נועשר היכע עד שימחפר זכל זמן שהם מתיימים הסור לשחוט קדשים בחון.
גמ' ונישדי להו ירקש עשב יטיל להם בחוץ היאו אחריו ולמה מעמיד
אמומיהן גזרה שא יידי שם לקוח או ימום ויאו עמהם הילכך מעמיד אמומיהן
ולא יצא אלא מי שיש לו אם דרוב לוקחין אין להם אם נמכרת עמהן: כן גומל
אומר בב' סרומוס הכסוב מדבר. דלליים קאמר רחמנא ונחשב לכם כדגן וכוי
כלומר חרומת מעשר מן המעשר שאתם נותנים לבהנים תהיו נוטלים במתשבה

המות היותות המשר וכן המשר של המשר במתן ישראל לכהן מן הגורן אלמא דכמיב ונחשב לכם תרומתכם וכר יכאותה תרומה שנתן ישראל לכהן מן הגורן אלמא ב' תרומות כתיב בקרא ואתרוייהו קאי ונחשב וכר': אומד. שאומד מדעתו בלא מדה

כנה סאין יש ונותן תרומה לפי אומדו: <mark>מחשבה. שאינו</mark> מפריש' מיד אלא נותן עינו ליטול תרומה בלד זו ואוכל בלד אחד. וכל הך מלחא נפקא מונחשב ומעשר דגן קרייה:

רש"י בת"י

הפטור לכך כל מה שבדיר פטורין:

כגון הכא דשמא אלו ה׳

ל) [ב"מ ז.], ב) ב"מ ו:, ג) ומנחות ו. תמורה כט. לעיל

ם) [מנטות ז. מנטרה בט. נעיר נז. חולין קלו:], ד) [גימל כך גי' רש"י בבילה ובגיטין אימא

גמלא], **ה)** בילה יג: מנחות נד:

גמנמן, ש' בינה יג: מנמות גד: גניטין לג, ו) [יחקרא מן, ז) נ"א דהשתא אפשר כוי לא ידע הי נפיק כיי ליק, א) [מי רש"ש], ט מונין א'יהיו ל"ק, י) [לקמן נט:], כ) [במדבר יחן, ל) נ"א מקשינן, מ' ל"ל מנין שאין מקשינן, מ' ל"ל מנין שאין

מקשיק, ש) כ"כ מנין שחין מורמין לא במדה כו' ז"ק, נ) ז"ל רב אשי בן ישראל שאמר ללוי כך אמר לי אבא כוי ז"ק, ם) ג" ז"ק נמי אמאי ניחוש למרומת מעשר דילמא מיקן למרומת מעשר דילמא מיקן

לו א מיי' פ"ז מהלכות בכורות הל' א סמג עשין

ריב: ריב: לח ב מיי׳ שם פ״ח הלכה יד: למ ג מייי שם הלי טו: לם ג מייי שם הני טו: מד מייי שם פ״ו הלכה יד: מא ה ו מייי שם פ״ו הלכה ל: מב ז מיי' פ״ג מהלכות מרומות הלכה ד:

גליון הש"ם . גם' גזירה משום לקוח. לעיל נג ע"א:

שימה מקובצת

לן כיצד מעשרין תי׳ באיזה צד נמחק: כן ומונין בשבט א׳: גן מעושרין היה לו: דן לתוכן כולן פטורין: סן כאחד ומעמיד אמותיהן: ון וליפקו וליתו: זן תי׳ תחת נמחק: זו תרומתכם כדגו מז נמוקי: טן ומותמונם כוגן מן הגורן בשתי: טן שיכוין שיוציאנו: ין כי נפיק בריש עדריה תי׳ עשרה נמחק וה״נ אמרינן לקמן מנאן רבוצין: ילו יוצאין ב׳ כאחד: יכן עשרה ונוטל אחד יע) עשרה ונוטל אחד כלומר: יג) הכרי דלא נתנה בה תורה שיעור אלא דראשית: יד) דשיעורה קצובה מן התורה מעשר: מון אין להקיש: מון דנטלת עון אין להקיש: עון דנטלת באומר ומצוה לעשור באומר כדי: יון שירא לצמצם שלא: יון יפה וכדתנן בפ״ק: יען במנין וכן תרומת מעשר ובתוספתא: ס ובמחשבה אף תרומת מעשר אינה ניטלת אלא מעשר ובמחשבה וכן: באומד ובמחשבה וכן: ל) וקאמר התם דלא כר' אלעזר: כנו ניטלת משום מחשבה אלא משום (מדות) מחשבה אלא משום (מדרת) [אומד]: לג] ליה בעה"ב: לתן דקייץ ליה: לסן א"כ כי לא קייץ: לון תיקן ליה בעה"ב: לון כלום והשתא אי לרבנן: לח] מרבה במעשרות: לע] דבמעשר את: (h) דשמעתין דלמה ליה למימר דר׳ אלעזר:

רבינו גרשום

מאי אמרת ליצטרפי לגורן אחר. הנך ה' דקאמרינן דפטירו עשירי ודאי אמר רחמנא שלא נכנס לדיר מעולם אלא עכשו ולא טפק דשמא עשירי שיצא הוא מאותן ה'שכבר נכנסו לגורן והם ספק של שנה זו ספק . של שנה שעברה: פשיטא. של שנה שעברה: פשיטא.
דלבן עזאי חד מן אלוליים
בעי למישקל ומאי קמ״ל
רבא: מהו דתימא. ליגזור
דלא אתי למשקל מהנך
דלאו אלוליים קמ״ל דליכא י אור יייי בין... למיחש דהא אפשר שירביצן למיחש דהא אפשר שידביצ או שיעמידן לאלוליים כד שיהו ניכרין לו ויכרי או שיעמידן לאלוליים כדי
שיהו ניכרין לו ויכול
למנותן כך ולא אתי
למישקל מאידן: קפץ מן
למישקל מאידן: קפץ מן
שבדיר שעדיין להוכן. להוך אלו
מכולן פטורין דהנהו קרי
מנויין מא' ועד ט' קודם
מנויין מא' הנשיר והני מנויין
שיצא הנשיר והני מנויין
מא' הנשיר והני מנויין . פטורין אע״ג דמת עשירי פטורין אע"ג דמת עשירי בדיר משום המנויין הראוי דבשעה שיצאו הן עדיין היה עשירי חי והיה ראוי להשלים המנין וכן כל מקום שמשתייר בדיר כדי מקום שמשתייר בדיר כדי להשלים למנין אותן שיצאו קרי לאותן שיצאו מנין הראוי משום הכי כי קפץ אחד מן המנויין לתוכן כולן פטורין דמנויין שיצאו . נפטרו במניז הראוי. וכי קפץ נפטוד במנין זה אוי זוכי קפץ (לאותן) לתוכן הוו כולהו ספק מנויין: מן המעושרין לתוכן, מיירי במעשר עצמו כולן ירעו דכולהו הוי ספק מעשר: גזירה משום לקוח י ויתום להכי מעמיד אימן

ולושל אחד מן האלולין. ואין שייך לאסור כאן משום לא יבקר כדאסר לפוקי בעל מום בריש עשרה בריש פירקין (דף נג:): בשם שהתרומה גדולה נימלת מאומד. מן התורה אין שייך נה אומד דחטה אחת פוטרת את הכרי ים ולא נתנה בה תורה שיעור

דראשית דגנך כתיב (דברים יח) אלא משום דבתרומת מעשר שייך אומד יד] ששיעורה כתוב (במדבר יח) מעשר מן המעשר ובתרומה גדולה נמי תקנו חכמים שיעור שייך בה אומד ומיהו בזה אין שו 0 להקשות תרומת מעשר לתרומה גדולה שיועיל במתכויו חטה אחת דהא כתיב מעשר מן המעשר ומיהו אם במתכוין מוסיף לכאורה מהני דלהכי מקיש לתרומה גדולה דנטלת שו מאומד למצוה כדי שיתרום צעין יפה שמתוך שירא ייו שלא יטול פחות נוטל בעין יפה יח כדתנן פ"ק דתרומות (משנה ז) אין תורמין לא במדה ולא במשקל ולא במנין יש ובתוספתא גרס מה תרומה גדולה אינה ניטלת אלא באומדובמחשבה סוכן גרם ר״ת וגרס עלה בירושלמי בפ"ק דתרומות תני ר"א בן גומל ^{מ)}לא במדה כו׳ ופרק כל המנחות באות מלה ודף נה. ושם) מסיים בברייתה דשמעתין ומה תרומה גדולה בעין יפה כו׳ יאו והתם א"ר אלעזר בן גומל תורמים תרומת מעשר תאנים על גרוגרות במנין וגרוגרות על תאנים במדה משום עין יפה ולא נקט אינה ניטלת ^{כם} אלא במחשבה ובאומד אלא כדי שיעשה בעין יפה וא"ת סוף פרק כל הגט (גיטין דף ל: ושם) דמפרש 0 אביי ישראל שאמר לבן לוי כך אמר לי אבא מעשר יש לך בידי או מעשר לאביך בידי חוששין לתרומת מעשר שבו כיון דלא קייך לא [הוי] מתקין ליה ים כור מעשר לאביך בידי או כור מעשר יש לך בידי אין חוששין לתרומת מעשר שבו כיון דקיין ידו תקוני תקניה ומוקי לה כאבא אלעזר בן גומל דמקיש תרומת מעשר לתרומה גדולה וכשם שיש לו ורשותו לבעה"ב לתרום תרומה גדולה כך יש לו ורשותו לתרום תרומת מעשר והשתא כיון דאפשר באומד א״כ יהן בלא קיין ם כמי ניחוש דילמא תיקן יו מאומד י"ל נהי דעל בן לוי מלוה לעשות בעין יפה מ"מ בעה"ב אין לו לעשות עין יפה בשל אחרים ואפילו יש לו רשות אין

דתרומות (מ"ו) הא דתנן המונה משובח והמודד משובח הימנו והשוקל משובח משלשתן ש ובירושלמי פ״ק דתרומות מקשה לה ומשני כאן לתרומה גדולה כאן לתרומת מעשר 🕫 ותני ר״א בן גומל מנין שאין תורמין לא במדה ולא במנין ולא במשקל ת"ל ונחשב לכם תרומתכם והרמותם במחשבה אתה תורם ואין אתה תורם במשקל במדה ובמנין פירוש ההיא דאין תורמין בתרומה גדולה דלכ"ע מלותה מאומד וההיא דהמונה משובח בתרומת מעשר וכרבנן והא דמייתי ברייתא דאבא אלעזר בן גומל לאשמועינן דפליגי בתרומת מעשר וא"ת דבירושלמי אמר אההיא דהמונה משובח ממאי הוא משובח אמר רב הונא מן התורם באומד משמע דמאומד הוי תרומה אלא שהמונה משובח ואמר נמי התם א״ר הלל מתני׳ אמרה כן והשוקל משובח משלשתן פי׳ מכלל דאיכא שלשה בר משוקל וא"ר חנינא תפתר בשלשתן ולית ש"מ כלום כיו ואי לרבנן לדידהו אין תרומת מעשר מאומד ואי כאצא אלעזר בן גומל האמר דמלוה לעשות מאומד ונראה לפרש דלר"א בן גומל נמי לא ילפינן אלא

שהתרומה גדולה נימלת באומד ובמחשבה לעשות להוליא עלמו מתרעומתן של כהן ולוי שלא יתרעמו עליו זה או זה אם יטעה באומד שלו וא"ת פ"ד דמועיל מאומד ⁶ולא דשויה מלוה מאומד והשתא הא דמשני כאן בתרומה גדולה כאן בתרומת מעשר היינו כר״א בן גומל וניחא השתא הא דמייתי עלה ברייתא דאבא אלעור בן גומל א"נ מודו רבנן לאבא אלעור בן גומל דמאומד הוי תרומה אבל אין מלוה לעשות מאומד וא"ת והיכי שרו רבנן לעשות מאומד א״כ הו״ל מרבה ^{נש}מעשרות יש לומר היינו במרבה במתכוין אבל כשמתכוין לאומד יפה לא חשיב מרבה ומיהו במידי דשרי

ונוטל אחד מן האלולין והשאר פטורין ממה נפשך אי באחד באלול ר"ה דאלול ותשרי מצמרפין ודאב פמורים ואי באחד בתשרי ר"ה דאב ואלול מצמרפין דתשרי פמורין מאי אמרת לצרפו לגורן אחר שעשירי ודאי אמר רחמנא ולא ספק פשיטא מהו דתימא לגזור דילמא אתי למישקל מהנך קמ"ל: מתני' יבאי זה צד מעשרין כונסן לדיר ועושה ווי יבאי זה ש להם פתח קמן כדי שלא יהו שנים יכולין . לצאת כאחת כּ ומונין ס א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ם' והיוצא עשירי סוקר בסיקרא ואומר ה"ז מעשר לא סקרו בסיקרא ולא מנאן בשבט או שמנאן רבוצים או עומדים הרי אלו ם מתעשרין היה לו מאה ונמל עשרה עשרה ונטל אחד אין זה מעשר רבי יוסי בר' יהודה אומר מעשר פקפץ אחד מן המנויין לתוכן יו הרי אלו פמורין ימן המעושרין לתוכן כולם ירעו עד שיםתאבו ויאכלו במומן לבעלים: גמ' ת"ר באי זה צד מעשר כונסן לדיר ועושה להם פתח קמן כדי שלא יהו שנים יכולין לצאת כאחד יו אימותיהם מבחוץ והם מבפנים וגועות ויוצאות לקראת אמן ולפקינהו אינהו יעבור כתיב ולא שיעבירוהו ולשדי להו ירקא וליפקו ז לותיה אמר רב הונא י גזירה משום לקוח ומשום יתום ת"ר יכל אשר יעבור (ג ז תחת יפרט ילמריפה שאינה עוברת תחת השבט י מצוה למנותן בשבם "לא מנאן בשבם או שמנאן רבוצים או עומדים מנין תלמוד לומר העשירי קדש מ"מ ואין לי אלא שקרא שמו עשירי לא קרא שמו עשירי מנין ת"ל יהיה קדש מכל מקום ייכול היו לו מאה ונטל עשרה עשרה ונמל אחד יכול יהיו מעושרין ת"ל עשירי ואין זה עשירי ר' יוםי בר' יהודה אומר מעשר מאי מעמיה דר' יוסי בר' יהודה סבר ליה כאבא אלעזר בן גומל דתניא אבא אלעזר בן סגומל אומרס בונחשב לכם תרומתכם ים בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה גדולה ואחת תרומת מעשר יכשם

מאומד משמע פ׳ כל המנחות באות מצה (מנחות דף נד: ושם) דלא חיישינן אי מרבה אף במתכוין דהא קתני תורמין תאנים על גרוגרות במנין ופריך

דהו"ל מרבה על המעשרות ובתרומת מעשר איירי כדמוכח סיפא ומשני אבא אלעור בן גומל היא ומשום עין יפה והתם במתכוין מרבה וכל מה

שירצה להרבות חשוב עין יפה ונראה דלית ליה P כדאבא אלעזר בן גומל המרבה במעשרות מעשרותיו מקולקלין דבמעשר ^{כעז} נמי שרי מאומד כדמוכה בשמעתין כדקאמר ומעשר קריה רחמנא מרומה דכתיב ^ט בו את מעשר בני ישראל אשר ירימו לה' מרומה ובמעשר ראשון

אירי דכתיב בסיפיה דקרא נתתי ללוים לנחלה וקשה אסוגיא דשמעתין לא למה לי ים [לאוקמא] הכי דר"א בן גומל ורבי יוסי ברבי יהודה אית

נת רותו משכו ז'יננו שיקן כו', ש) בירושלמי. ז'יק, ב) דמניא ר"א בן גומל אומר מנין, ל) נ"א ולא שחהא מנוה מאומד כו'. ז'יק, ק) ז"ל לאבא אלעזר כו'. ז'יק, ר) ז'יק, בהנהו ה' ומו דהנך י' (ד) באב ואלול לא ליהוו מעושרים: למישקל מהנך. דאב ותשרי: מתני' לנחת כחתד. שחם היו ש יונחים יאן כאחד יהיו תשיעי ועשירי מקולקלין

כּל אֲשֶׁר יַעֲבר תַּחַת הַשְּׁבֶּט הָעֲשִּׁירִי יִהְיֶה לֶּדֶשׁ לִייָ: ויקרא כז לב ויקרא כז לב ויקרא כז לכם הרומה ברומה הגרן ובמלאה מן

תורה אור השלם

ו. וְכָל מִעְשַׂר בָּקָר וְצֹאן

במדבר יח כז

הגהות הב"ח

(א) במשנה נאיזה לד נ"ב ס"ל כיצד: (3) שם ומונה בשבט א' נ' וכו' הרי אלו מעושרים היי לו מאה וכו' ר'יוסי ברבייהודה סומר הרי זה מעשר: (ג) גפ' מ"ר כל אשר יעצור פרט כל"ל ותיבת מחת נמחק: (ד) רש"ר ד"ה :פשיטא וכו׳ דהגך י׳ דאב

מוסף רש"י בסיקרא. הוא לבע אדום

בסיקרא. הוח נגע מדום עלובעין בו תריסין (חגיגה ה), קפץ אחד מן המבויין לתוכן. היה מעשר טלחים והתחיל למנות כשהיו יולחים בפתח הדיר ועד שלא הגיע לעשרה קפץ אחד מן המנייין לחוך הדיר ואינו מכירו, כולץ פטורין. בין אותן שילאו בין אותן שבתוך הדיר, ואפילו הן אלף שילאו פטורין משום הן מקף שינחו פטורין מחום מנין הראוי, שכשמנאן היה המנין ראוי להשלים ולבא לכלל מעשר ואמרינן (לקמן נט.) מנין הראוי פוטר, ואומן שבמוך הדיר פטורין משום זה המעורב, דכל אשר יעבור מחת השבט אמר רחמנא ולא שעבר כבר, וכל חד מינייהו ספק כבר עבר הוא (ב"מ ה). פרט לטריפה שאינה עוברת. כגון שנחתכו רגליה מו הארכובה ולמעלה. דאינה מן האת שפט המתפסק להינה חיה, אי נמי שאינה עוברת בבריאות (תמורה כמ. וש"מ שם) ומינה יליף שאר טריפות (חולין קלו:) או: משום דאין לה חיות לא חשיב לה עוברת, והאי קרא כתיב במעשר וגמרינן שאר קרבנות מיניה מגזירה שוה, נאמר כאן מחת אמו ונאמר להלן תחת השבט כו' (מנחות ו.) בשתי תרומות הכתוב מדבר. דהאי קרא בלוים כתיב, תרומתכם היינו תרומת מעשר, כדגן מן הגורן מינו תרומה גדולה, ראשית היינו תרומה גדולה, ראשית דגן שישראל מפריש מגורנו, ם הכחוב חרומה מטשר והקים הכתוב תרומת מעשר לתרומה גדולה (גיטין לא. ובעי"ז ביצה יג:) להכי משמע האי קרא דכתיב בתרומת מעשר דלוים ונחשב לכם, כלומר במחשבה תטלו תרומת מעשר, כדגן מן הגורן, כאותה מרומה שנטלח מן הגורן, דהיינו מרומה גדולה, אלמא תרומות כתיבי בהאי הרא. ומהאי הרא נפהא לו מרוייהו דנינולות במחשבה ובאומד, דנחשב אתרוייהו קאי (מנחות נד:). באומד. שאם וכחומד, דנחשב מתרוייהו קחי (מנחות נד:). באומד. שאם יש לו פירות הרבה אין לריך למדוד אלא באומד יטול אחד מחמשים (שם) אחד מחמישים שאמרו חכמים

קחד מממנישים שממרו חכמים ממרו מכמים מחלים מחלים

קרא תרומת מעשר לתרומת גורן. דהיינו כדגן מן הגורן מה תרומה גדולה ניטלת באומד ובמחשבה. שאין צריך למנות עד מאה וליטול שנים כדאמר נותן עיניו בצד זה ואוכל מצד אחר ואמרינן ב' לוגין שאני עתיד להפריש הן תרומה: